Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kahdeksas jaosto)

26 päivänä helmikuuta 2025 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 99 artikla – Vastaus, joka on selvästi johdettavissa oikeuskäytännöstä tai josta ei ole perusteltua epäilystä – Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehty yleissopimus – 54 artikla – Euroopan unionin perusoikeuskirjan 50 artikla – Ne bis in idem -periaate – Soveltamisala – Tuomio, jossa määrätään henkilön sijoittamisesta mielenterveyshäiriöistä kärsiville rikoksentekijöille tarkoitettuun hoitolaitokseen – Määrääminen ehdollisena sillä edellytyksellä, että kyseinen henkilö saa lääketieteellistä hoitoa

Asiassa C-766/24,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Protodikeio Peiraios (Trimeles Plimmeleiodikeio Peiraios) (Pireuksen alioikeus, kolmijäseninen rikoksia käsittelevä jaosto, Kreikka) on esittänyt 26.2.2024 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.11.2024, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

AB

ja jossa asian käsittelyyn osallistuvat

Eisaggelia Protodikon Peiraia,

CD,

EF,

GH,

IJ ja

KL,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Rodin, kolmannen jaoston puheenjohtaja C. Lycourgos (esittelevä tuomari) sekä tuomari O. Spineanu-Matei,

julkisasiamies: A. Biondi,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

kirjaaja: A. Calot Escobar,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian perustellulla määräyksellä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 99 artiklan mukaisesti,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee ne bis in idem -periaatteen tulkintaa unionin oikeudessa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikosasiassa, jossa vastaajana on AB ja jossa häntä syytetään tulipalon tahallisesta sytyttämisestä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Tarkastusten asteittaisesta lakkauttamisesta yhteisillä rajoilla 14.6.1985 Benelux-talousliiton valtioiden, Saksan liittotasavallan ja Ranskan tasavallan hallitusten välillä tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen (EYVL 2000, L 239, s. 19), joka allekirjoitettiin Schengenissä 19.6.1990 ja joka tuli voimaan 26.3.1995 (jäljempänä Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehty yleissopimus), 54 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Henkilöä, jota koskevassa asiassa sopimuspuoli on antanut lainvoimaisen tuomion, ei voida syyttää samasta teosta toisen sopimuspuolen toimesta edellyttäen, että tämä henkilö on tuomion saatuaan suorittanut rangaistuksensa tai parhaillaan suorittaa sitä taikka että sitä ei voida tuomion antaneen sopimuspuolen lain mukaan enää suorittaa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

4 Wienissä (Itävalta) asuva AB sytytti 15.12.2018 tahallaan tuleen aluksen Glyfadan (Kreikka) venesatamassa. Tulipalo tuhosi kyseisen aluksen ja vahingoitti kahta muuta.

5 Tätä tekoa koskeva rikosoikeudellinen menettely AB:tä vastaan aloitettiin sekä Kreikassa että Itävallassa.

6 Tutkittuaan asiakysymyksen Landesgericht Wiener Neustadt (Wiener Neustadtin alueellinen tuomioistuin, Itävalta) antoi 18.2.2020 tuomion (jäljempänä 18.2.2020 annettu tuomio), jossa se totesi, että AB oli syyllistynyt tekoon, josta häntä syytettiin, ja että jos syytettyä ei olisi pidettävä syyntakeettomana, tämä teko olisi merkinnyt Itävallan rikoslain 169 §:n 1 momentissa säädettyä tuhopolttoa, josta voidaan tuomita yli vuoden pituinen vankeusrangaistus. Tuomioistuin totesi kuitenkin, ettei syytetty ollut rikosoikeudellisessa vastuussa, koska hän oli toiminut skitsofreniasta johtuvan akuutin psykoosin vaikutuksen alaisena.

7 Tuomioistuin totesi myös, että AB saattoi psyykkisen tilansa vuoksi tehdä muitakin rikoksia. Näin ollen se määräsi hänen sijoittamisestaan mielenterveyshäiriöistä kärsiville rikoksentekijöille tarkoitettuun hoitolaitokseen.

8 Tuomioistuin kuitenkin määräsi tämän sijoittamistoimenpiteen ehdollisena viiden vuoden koeajalla. AB:lle asetettiin ehdollisuuden edellytyksenä velvollisuus yhtäältä saada lääkehoitoa, mitä oli valvottava säännöllisesti vähintään kerran kuukaudessa, ja jatkuvaa psykoterapeuttista hoitoa sekä toisaalta osallistua oikeuspsykiatrisessa keskuksessa neljän viikon välein annettavaan psykiatriseen hoitoon. AB noudatti näitä edellytyksiä ainakin 6.12.2022 saakka.

9 Tästä 18.2.2020 annetusta tuomiosta tuli lainvoimainen sen jälkeen, kun Itävallan syyttäjäviranomainen ja AB olivat jättäneet käyttämättä muutoksenhakukeinoja.

10 AB pyysi asianajajansa välityksellä ennakkoratkaisua pyytäneeltä tuomioistuimelta Protodikeio Peiraiosilta (Trimeles Plimmeleiodikeio Peiraios) (Pireuksen alioikeus, kolmijäseninen rikoksia käsittelevä jaosto, Kreikka) Kreikassa häntä vastaan aloitetun rikosoikeudellisen menettelyn lopettamista. Hän vetosi ensisijaisesti tuomion oikeusvoimaa koskevaan väitteeseen. Hänen mukaansa 18.2.2020 annettu tuomio, joka koskee samaa tekoa kuin pääasiassa kyseessä oleva teko, on nimittäin tuomitseminen, johon sovelletaan Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 50 artiklaa. Syytetty väittää toissijaisesti, ettei hän ole rikosoikeudellisessa vastuussa teosta, josta häntä syytetään.

11 Syyttäjä, jota asianomistajat eli kyseessä olevien alusten omistajat tukevat, väittää, ettei kyseisellä tuomioistuinratkaisulla ole tuomittu rangaistukseen, koska Landesgericht Wiener Neustadt katsoi, että AB oli tekohetkellä vailla täyttä ymmärrystä, ja määräsi sen vuoksi hoitotoimenpiteestä.

12 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että tämä toimenpide määrättiin tuomiossa ehdollisena. Kyseinen tuomioistuin pohtii kaikkien näiden seikkojen perusteella, miten on tulkittava ne bis in idem -periaatetta, sellaisena kuin se on vahvistettu perusoikeuskirjan 50 artiklassa.

13 Tässä tilanteessa Protodikeio Peiraios (Trimeles Plimmeleiodikeio Peiraios) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Sovelletaanko ne bis in idem -periaatetta myös toisen unionin jäsenvaltion rikostuomioistuimen antamaan lainvoimaiseen tai peruuttamattomaan tuomioon, joka on annettu samasta teosta nostetun syytteen johdosta ja jossa kyseinen tuomioistuin tutkittuaan asian tosiseikat ja todettuaan syytetyn olleen syyntakeeton katsoo, että syytetty on tehnyt teon, josta syyte on nostettu, mutta määrää hänelle hoitotoimenpiteen – eli sijoittamisen mielenterveyshäiriöistä kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen –, joka merkitsee syytetyn vapauden tahdonvastaista riistämistä? Onko määrätty terapeuttinen toimenpide toisin sanoen rangaistus ja onko tuomioistuinratkaisulla katsottava tällaisessa tapauksessa tuomitun rangaistukseen?

2) Onko edelliseen kysymykseen vastattava toisin, jos edellä mainitussa tuomioistuinratkaisussa määrätty hoitotoimenpide on ehdollinen tietyin edellytyksin, joita syytetty noudattaa?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

14 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 99 artiklan mukaan on niin, että jos ennakkoratkaisukysymykseen annettava vastaus on selvästi johdettavissa oikeuskäytännöstä tai jos ennakkoratkaisukysymykseen annettavasta vastauksesta ei ole perusteltua epäilystä, unionin tuomioistuin voi esittelevän tuomarin ehdotuksesta ja julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa päättää ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

15 Tätä määräystä on sovellettava käsiteltävänä olevaan asiaan.

16 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tätä silmällä pitäen tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen. Unionin tuomioistuin saattaa myös joutua ottamaan huomioon sellaisia unionin oikeussääntöjä, joihin kansallinen tuomioistuin ei ole ennakkoratkaisukysymyksessään viitannut. Unionin tuomioistuin voi näet esittää ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle kaikki tulkintaan liittyvät seikat, jotka saattavat olla hyödyllisiä kansallisen tuomioistuimen arvioidessa käsiteltävänään olevaa asiaa, riippumatta siitä, onko se viitannut niihin kysymyksessään. Unionin tuomioistuimen on poimittava kaikista kansallisen tuomioistuimen esittämistä seikoista ja erityisesti ennakkoratkaisupyynnön perusteluista ne unionin oikeutta koskevat seikat, joita on syytä tulkita, kun otetaan huomioon riidan kohde. (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2024, Confédération paysanne (Länsi-Saharan melonit ja tomaatit), C-399/22, EU:C:2024:839, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että AB:lle on annettu lainvoimainen tuomio Itävallassa, joka on jäsenvaltio, jossa sovelletaan Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehtyä yleissopimusta. Tätä henkilöä syytetään samasta teosta toisessa jäsenvaltiossa, jossa sovelletaan Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehtyä yleissopimusta. Pääasiassa kyseessä oleva tilanne kuuluu siksi Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklan soveltamisalaan; kyseisessä artiklassa määrätään, että ”henkilöä, jota koskevassa asiassa sopimuspuoli on antanut lainvoimaisen tuomion, ei voida syyttää samasta teosta toisen sopimuspuolen toimesta edellyttäen, että tämä henkilö on tuomion saatuaan suorittanut rangaistuksensa tai parhaillaan suorittaa sitä taikka että sitä ei voida tuomion antaneen sopimuspuolen lain mukaan enää suorittaa”.

18 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on myös katsottu, että kyseistä 54 artiklaa on tulkittava perusoikeuskirjan 50 artiklan valossa (ks. vastaavasti tuomio 12.10.2023, INTER CONSULTING, C-726/21, EU:C:2023:764, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Näin ollen on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään lähinnä, onko Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklaa, luettuna perusoikeuskirjan 50 artiklan valossa, tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jäsenvaltio aloittaa rikosoikeudellisen menettelyn rikoksesta epäiltyä henkilöä vastaan, kun toisen jäsenvaltion tuomioistuin on lainvoimaiseksi tulleella tuomioistuinratkaisulla todennut, että kyseinen henkilö on syyllistynyt samaan tekoon kuin se, joka oli johtanut rikosoikeudelliseen menettelyyn, ja katsonut, ettei kyseinen henkilö psykiatristen häiriöiden vuoksi ollut rikosoikeudellisessa vastuussa ja määrännyt hänet sijoitettavaksi mielenterveyshäiriöistä

kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen, ja kun tämä sijoittamistoimenpide on määrätty ehdollisena viiden vuoden koeajalla, jonka edellytyksiä – eli lääketieteellisen hoidon saamista – on noudatettu.

20 Ensinnäkin Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklasta ilmenee, että tätä artiklaa sovelletaan paitsi tilanteeseen, jossa henkilö on tuomittu rangaistukseen, myös yleisemmin kaikkiin tilanteisiin, joissa henkilö on saanut lainvoimaisen tuomion.

21 Tältä osin unionin tuomioistuin on jo todennut, että Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklan tarkoituksena on taata henkilölle, joka on tuomittu rangaistukseen ja suorittanut rangaistuksensa tai joka on mahdollisesti vapautettu lainvoimaisesti jäsenvaltiossa, että hän voi liikkua Schengen-alueella joutumatta pelkäämään, että hänet asetetaan syytteeseen samasta teosta toisessa jäsenvaltiossa (tuomio 14.9.2023, Volkswagen Group Italia ja Volkswagen Aktiengesellschaft, C-27/22, EU:C:2023:663, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Perusoikeuskirjan 50 artiklassa määrätään, että ketään ei saa panna syytteeseen tai rangaista rikoksesta, josta hänet on jo unionissa lopullisesti vapautettu tai tuomittu syylliseksi lain mukaisesti.

23 Tältä osin on muistutettava, että ne bis in idem -periaatteen soveltaminen edellyttää kahden edellytyksen täyttymistä: yhtäältä on oltava olemassa aikaisempi lainvoimainen ratkaisu (bis-edellytys), ja toisaalta aikaisemman ratkaisun ja myöhempien menettelyjen tai ratkaisujen on koskettava samaa tekoa (idem-edellytys) (tuomio 25.1.2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, C-58/22, EU:C:2024:70, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Yhtäältä idem-edellytys täyttyy nyt käsiteltävässä asiassa, koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on todennut, että 18.2.2020 annetun tuomion kohteena ollut teko ja teko, josta syyte on nostettu pääasiassa, ovat samat.

25 Toisaalta bis-edellytyksestä on todettava, että jotta voitaisiin katsoa, että ratkaisulla on lopullisesti lausuttu toisen menettelyn kohteena olevista tosiseikoista, on tarpeen paitsi se, että kyseisestä ratkaisusta on tullut lainvoimainen, myös se, että se on annettu asiakysymystä koskevan arvioinnin perusteella (ks. vastaavasti tuomio 29.6.2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.9.2023, Volkswagen Group Italia ja Volkswagen Aktiengesellschaft, C-27/22, EU:C:2023:663, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Näin on nyt käsiteltävässä asiassa. Ennakkoratkaisupyynnöstä nimittäin ilmenee, että AB on ollut Itävallassa syytettynä rikosoikeudellisessa menettelyssä, joka johti 18.2.2020 annettuun lainvoimaiseksi tulleeseen tuomioon. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että kyseinen tuomioistuinratkaisu on annettu asiakysymyksen tutkimisen jälkeen ja että siihen sisältyy yhtäältä toteamus siitä, että syytetty on tehnyt teon, joka olisi merkinnyt tuhopolttoa, jos häntä ei olisi pidetty syyntakeettomana, ja toisaalta arvio syytetyn rikosoikeudellisesta vastuusta.

27 Toiseksi nyt käsiteltävän asian olosuhteissa ei ole tarpeen määrittää, onko tuomioistuinratkaisu, jossa määrätään henkilön sijoittamisesta mielenterveyshäiriöistä kärsiville rikoksentekijöille tarkoitettuun hoitolaitokseen ja joka on määrätty ehdollisena, Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklassa tarkoitettu rangaistukseen tuomitseminen.

28 Unionin tuomioistuin on näet jo todennut, että kyseisessä artiklassa säädetty edellytys siitä, että henkilö on suorittanut rangaistuksensa tai parhaillaan suorittaa sitä taikka sitä ei voida tuomion antaneen sopimuspuolen lain mukaan enää suorittaa (jäljempänä rangaistuksen suorittamista koskeva edellytys), koskee vain sitä tilannetta, että henkilö on saanut tuomion. Rangaistusta koskevaa mainintaa ei näin ollen voida tulkita siten, että Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklan sovellettavuudelle asetettaisiin jokin lisäedellytys sen ohella, että on annettu tuomio (ks. vastaavasti tuomio 29.06.2016, Kossowski C-486/14, EU:C:2016:483, 40 ja 41 kohta).

29 Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin selvää, että rangaistuksen suorittamista koskeva edellytys täyttyy, jos 18.2.2020 annetulla tuomiolla AB on tuomittu rangaistukseen Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Unionin tuomioistuin on nimittäin katsonut, että ehdollinen rangaistus on kyseisessä 54 artiklassa tarkoitettu rangaistus. Kyseisestä rangaistuksesta on katsottava, että tuomion saanut henkilö ”parhaillaan suorittaa sitä” heti tuomion tultua täytäntöönpanokelpoiseksi ja koeaikana. Kun koeaika on päättynyt, kyseisen rangaistuksen osalta on katsottava, että tuomion saanut henkilö on samassa artiklassa tarkoitetulla tavalla ”suorittanut rangaistuksensa” (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2007, Kretzinger, C-288/05, EU:C:2007:441, 42 kohta).

30 Tältä osin on todettava, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan pääasiassa kyseessä olevia rangaistuksen ehdollisuuden edellytyksiä – eli lääketieteellisen hoidon saamista – on ainakin 6.12.2022 saakka noudatettu. Ennakkoratkaisupyynnöstä ei myöskään ilmene, että AB olisi myöhemmin rikkonut näitä edellytyksiä tai että hänet olisi tällaisen rikkomisen vuoksi sijoitettu mielenterveyshäiriöistä kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen.

31 Vaikka siten oletettaisiin, että 18.2.2020 annettu tuomio on Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklassa tarkoitettu rangaistukseen tuomitseminen, olisi tällainen rangaistus kyseisessä artiklassa tarkoitetulla tavalla suoritettu, jos koeaika olisi päättynyt ilman, että ehdollisuuden edellytyksiä olisi rikottu, tai henkilö parhaillaan suorittaisi sitä tässä artiklassa tarkoitetulla tavalla, jos AB olisi tällaisen rikkomisen johdosta sijoitettu mielenterveyshäiriöistä kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen.

32 Kattavan vastauksen antamiseksi ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle on lisättävä, että perusoikeuskirjan 50 artiklassa vahvistetun ne bis in idem -periaatteen soveltamisen rajoittaminen voi olla oikeutettua perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan nojalla (tuomio 14.9.2023, Volkswagen Group Italia ja Volkswagen Aktiengesellschaft, C-27/22, EU:C:2023:663, 87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Kuten tämän määräyksen 17 kohdassa on todettu, pääasiassa kyseessä oleva tilanne kuitenkin kuuluu Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklan soveltamisalaan. Kyseisessä artiklassa ei kuitenkaan säädetä muista ne bis in idem -periaatteen rajoituksista kuin rangaistuksen suorittamista koskevasta edellytyksestä, jonka unionin tuomioistuin on todennut yhteensopivaksi perusoikeuskirjan 50 artiklan kanssa (ks. vastaavasti tuomio 27.5.2014, Spasic C-129/14, EU:C:2014:586, 55 ja 74 kohta). Näin ollen perusoikeuskirjan 52 artikla ei ole nyt käsiteltävässä asiassa merkityksellinen.

34 Kaiken edellä esitetyn perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 54 artiklaa, luettuna perusoikeuskirjan 50 artiklan valossa, on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jäsenvaltio aloittaa rikosoikeudellisen menettelyn rikoksesta epäiltyä henkilöä vastaan, kun toisen jäsenvaltion

tuomioistuin on lainvoimaiseksi tulleella tuomioistuinratkaisulla todennut, että kyseinen henkilö on syyllistynyt samaan tekoon kuin se, joka oli johtanut kyseiseen rikosoikeudelliseen menettelyyn, ja katsonut, ettei kyseinen henkilö psykiatristen häiriöiden vuoksi ollut rikosoikeudellisessa vastuussa, ja määrännyt hänet sijoitettavaksi mielenterveyshäiriöistä kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen, ja kun tämä sijoittamistoimenpide on määrätty ehdollisena viiden vuoden koeajalla, jonka edellytyksiä – eli lääketieteellisen hoidon saamista – on noudatettu.

Oikeudenkäyntikulut

35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on määrännyt seuraavaa:

Tarkastusten asteittaisesta lakkauttamisesta yhteisillä rajoilla 14.6.1985 Benelux-talousliiton valtioiden, Saksan liittotasavallan ja Ranskan tasavallan hallitusten välillä tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen, joka allekirjoitettiin Schengenissä 19.6.1990 ja joka tuli voimaan 26.3.1995, 54 artiklaa, luettuna Euroopan unionin perusoikeuskirjan 50 artiklan valossa,

on tulkittava siten, että

se on esteenä sille, että jäsenvaltio aloittaa rikosoikeudellisen menettelyn rikoksesta epäiltyä henkilöä vastaan, kun toisen jäsenvaltion tuomioistuin on lainvoimaiseksi tulleella tuomioistuinratkaisulla todennut, että kyseinen henkilö on syyllistynyt samaan tekoon kuin se, joka oli johtanut kyseiseen rikosoikeudelliseen menettelyyn, ja katsonut, ettei kyseinen henkilö psykiatristen häiriöiden vuoksi ollut rikosoikeudellisessa vastuussa, ja määrännyt hänet sijoitettavaksi mielenterveyshäiriöistä kärsivien rikoksentekijöiden hoitolaitokseen, ja kun tämä sijoittamistoimenpide on määrätty ehdollisena viiden vuoden koeajalla, jonka edellytyksiä – eli lääketieteellisen hoidon saamista – on noudatettu.

Allekirjoitukset